18.12.69 De Europæiske Fællesskabers Tidende Nr. L 318/17

RÅDETS FORORDNING (EØF) Nr. 2518/69

af 9. december 1969

om fastsættelse af almindelige bestemmelser inden for frugt- og grønsagssektoren vedrørende ydelse af eksportrestitutioner og kriterier for fastsættelse af restitutionsbeløbet

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning nr. 159/66/EØF, af 25. oktober 1966, om supplerende bestemmelser for den fælles markedsordning for frugt og grønsager[1]), senest ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2515/69, af 9. december 1969[2]), særlig artikel 11 a,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

Eksportrestitutioner for produkter under den fælles markedsordning for frugt og grønsager skal fastsættes efter visse kriterier, der gør det muligt at dække forskellen mellem prisen på disse produkter inden for Fællesskabet og i den internationale handel; med henblik herpå er det nødvendigt at tage hensyn til på den ene side forsyningssituationen for frugt og grønsager og prisen for disse produkter inden for Fællesskabet og på den anden side prisniveauet i den internationale handel;

da de priser, til hvilke frugt og grønsager udbydes er forskellige, er det, for at dække forskellen mellem de i den internationale handel noterede priser og dem, der noteres inden for Fællesskabet, hensigtsmæssigt at tage hensyn til forsendelsesomkostningerne;

for at prisudviklingen kan følges, bør disse priser fastsættes efter generelle principper; hvad angår de i den internationale handel noterede priser er det i denne henseende formålstjenligt at tage hensyn til de noteringer, der konstateres på tredjelandenes markeder og de priser, der noteres i bestemmelseslandene, såvel som de priser, der konstateres i produktionsleddet i tredjelande, og tilbudspriserne ved Fællesskabets grænse; med hensyn til priserne i Fællesskabet er det hensigtsmæssigt at gå ud fra de noterede priser, der viser sig at være de gunstigste med henblik på eksport;

på grund af de særlige importbetingelser, der gør sig gældende i visse bestemmelseslande, er det nødvendigt at give mulighed for en differentiering af restitutionsbeløbet efter varernes bestemmelsessted;

For at undgå fordrejninger af konkurrenceforholdene er det nødvendigt, at de administrative vilkår, som de handlende er undergivet, er ens i hele Fællesskabet,

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

Denne forordning indeholder regler om fastsættelse og ydelse af eksportrestitutioner for de varer, der er omtalt i artikel 7 i forordning nr. 23[1]).

Artikel 2

Restitutionerne fastsætter under hensyn til følgende forhold:

a) situationen og den forventede udvikling:
   - frugt og grønsagspriser på Fællesskabets marked og de disponible mængder,
   - de i den internationale handel noterede priser;

b) de laveste omkostninger i forbindelse med afsætning og transport fra Fællesskabets markeder til Fællesskabets udførselshavne eller andre udførselssteder, såvel som forsendelsesomkostningerne til bestemmelseslandene;

c) den påtænkte udførsels økonomiske aspekt.

Artikel 3

1. Priserne på Fællesskabets marked fastsættes under hensyn til de noterede priser, der viser sig at være de gunstigste med henblik på udførsel

2. Priserne i den internationale handel fastsættes under hensyn til:

a) de på tredjelandenes markeder konstaterede noteringer,

[1]) EFT nr. 192 af 27.10.1966, s. 3286/66.
[2]) Se s. 10 i denne Tidende.

[1]) EFT nr. 30 af 20.4.1962, s. 965/62.

b) de priser, der ved indførsel fra tredjelande er gunstigst i de tredjelande, der er bestemmelseslande,

c) de i de eksporterende tredjelande konstaterede priser i produktionsleddet,

d) de ved Fællesskabets grænse tilbudte priser.

Artikel 4

Når situationen i den internationale handel eller visse markeders særlige krav gør det nødvendigt, kan restitutionen for Fællesskabets vedkommende for et bestemt produkt differentieres efter dette produkts bestemmelsessted.

Artikel 5

1. Restitutionen udbetales, når der er ført bevis for, at varerne:

- er blevet udført fra Fællesskabet og

- har oprindelse i Fællesskabet.

2. I de tilfælde, hvor bestemmelserne i artikel 4 finder anvendelse, udbetales restitutionen på de i stk. 1 omtalte betingelser samt på betingelse af, at der føres bevis for, at varen har nået det bestemmelsessted, for hvilke restitutionen er blevet fastsat.

Der kan dog fastsættes undtagelse fra denne bestemmelse efter fremgangsmåden i stk. 3, såfremt der fastsættes betingelser, som giver tilsvarende garantier.

3. Supplerende bestemmelser kan vedtages efter fremgangsmåden i artikel 13 i forordning nr. 23.

Artikel 6

Denne forordning træder i kraft den 1. marts 1970.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 9. december 1969.

På Rådets vegne
P. LARDINOIS
Formand